Speculum humanę condicionis, in memoriam patris ſui chariſſimi Gualteri Vaughanni Maridunenſis, armigeri:

K with preceding

Editum

Operâ et ſtudio Gulielmi Vaughanni F.

Ouid. lib. 2. faſtor.

Eſt honor, et tumulis animas placare paternas,
Paruaque in extructas munera ferre pyras.

LONDINI
Apud Georgium Shaw typographum.
1598.

In obitum clariſsimi viri, Gualteri Vaughanni Maridunenſis, Armigeri.

FLebilis inſolito marceſcit Cambria luctu,
Orbaque luminibus, terra fit ęgra, ſuis.
Morte tuâ (Vaughanne) nouũ tua Cãbria vulnus
Accipit: et mordet viſcera noſtra dolor.
Viuus eras Patrię pater alter, gloria, ſplendor,
Cogitur at ſplendor, te moriente, mori.

Iohannes Williams Maridunenſis, ſacrę Theologię Doctor, & publicus in Academiâ Oxonienſi profeſſor.

Ornatiſsimo, ſpectatiſsimoque viro, D. Gellio Meiricio, Equiti aurato: Speculum hoc humanę condicionis, Gulielmus Vaughannus conſanguinitatis & amoris ergô dedicat conſecratque.

ANtimachus Poeta, cum Lydiam vxorem ſibi chariſsimam morte amiſiſſet, tractatiunculas, tum ſolutas, tum ſtrictas animi demulcendi gratia cõpoſuiſſe dicitur, in quibus ergaſtulares curas, et tortuoſas moleſtias, quibus vita humana invndatur, tam graphice depinxit, vt earum commemoratione pectoris ſui ſymptomata, et ęgritudines breui temporis interuallo lenierit, deterſerit, profligauerit. Conſimili ratione, ego, opinionem meam de mea calamitate, & mœrore, ob Patris mei chariſsimi immaturum obitum: & perplexas huius vitę ęrumnas hîc tanquam in ſpeculo enucleaturus, tuis auſpiciis (ornatiſsime Meirici) mirum in modum conſolor, erigor, reuiuiſco: Quamuis erectior ſtetiſſet mea ſpes, ſi non cecidiſſet Pater meus; ſed quid male ominor cecidiſſe meam ſpem? Stat mea ſpes, & erecta ſtat in patre meo. Stat in te (ſpectatiſsime Eques) quem patris loco, ſummo amore, cultu, & obedientia proſequor: tam arcte tua in me humanitas me tibi de-

uincijt, vt eius idea cum ex mente mea euaneſcat, meijpſius tum ipſe obliuiſcar. Interea, ſpeculum hoc, quo vitę huius lubricitas, mortis horror, eiuſque deinde honore ſterili verborum circumductu exprimuntur, tuę tutelę committo.

Elegans eſt illud Plutarchi Cherorenſis exemplum, *Sicut qui argillam tractat, fingere ex ea animalis formam poteſt, rurſumque diffingere, iterumque ac quoties libet, perpetuo vices iſtas repetere: ſic etiam natura ex eadem materia olim auos noſtros, poſtea patres protulit, deinde nos, et deinceps alios ex alijs euoluet: ac fluuius ille ortus noſtri abſque intermiſsione labens nunquam ſubſiſtit: ſicut et interitus flumen huius contrarium, ſiue is Acheron, ſiue Cocytus à Poetis appellatur.* Perquam fatui, tamen & deliri nos ſumus homunculi, qui mundanis illecebris ita inescamur, vt nos eſſe mortales fere ignoremus, ni vel diuini iudicij baculo admoniti, vel plagis oppreſſi, miſerias humanas in noſtra carne experiamur. Sic Simonides Ceus in quodam conuiuio, Pauſanię Spartano regi (qui vna epulabatur) de rebus a ſe geſtis ſubinde glorianti, tandem & illum per irriſionem hortanti, vt aliquid ſapienter ex intimis Philoſophię penetralibus deſumptum ipſum admoneret: *Moneo*, inquit, *Vt te memineris hominem.* verum Pauſanias ſuperbia inflatus,

flatus, eo quod ad Medorum partes se applicuisset, & elatus ob hospitij ius, quod ei cum Rege intercedebat, Simonidis dictum contempsit. Paulo post proditionis conuictus, cum Ephori eum deprehensuri, et in carcerem ducturi essent, in Palladis asylum confugit: vnde cum religio esset non vi vllum deducere, decreuerunt Ephori, in eo inclusum ad mortem fame compellere, templi fores obstreuentes. In ista angustia constitutus Pausanias, iam fame ac frigore moriturus, verborum Simonidis recordatus, ter Cęum hospitem inclamauit, et *quam insidiosa* inquit *sit hæc nostri obliuio illis, qui rerum in hoc mundo potiuntur.* Sic Crœsus a Cyro Captus, sic Alexander magnus ab hoste vulneratus, sic Antiochus tyrannus immundo & lethali correptus morbo, et quamplurimi alij oculos tandem aperientes, mortales seipsos esse cognoscebant. huiusmodi homines non stultis illis sunt dissimiles, qui in fluminis ripa consedentes, cum pedes quisque suos sociorum pedibus coniunctos in aquam dimisissent, et iam surrecturi essent, dubitare cœperint, ad quos singuli pedes attinebant: donec transeuntis cuiusdam scipione percussi, suos vnusquisque pedes, verberum scilicet ictibus contactus, ad se traxisset.

Perpende igitur, ô homo, calamitoſam vitę tuę condicionem, tot malorum generibus diſtractam, & tam ambigua viuendi lege diſtrictam: teipſum penitius introſpice: Quid aliud es? niſi tranſiens viator, temporis phantaſma, noctis habitaculum, ſpiritus receptaculum, loci hoſpes, mancipiũ mortis? longeuam expetis vitam? diuturnum certe carcerem. habitum corporis elegantem? libidinis aculeum. opes innumerabiles? ſarcinam ex tribulis. *Cupis diſſolui corporeis vinculis, & eſſe cũ Chriſto?* ô optimam electionem. ô iucundiſſimam optionem, veriſsimum eſt tritum illud naturalium philoſophorum axioma, *Quicquid ex elementari coagmentatione concretum eſt, diſſipabitur.* Ideo fabulantur Poetę Saturnum coeli filium natos ſuos deuoraſſe, vt ſub hac fabula omnia morte conteri planius demonſtrent, vnde *Seneca* Poeta,

Quid iſta tandem cura proficiet tua?
Vbique mors eſt: optimè hoc cauit Deus.
Eripere vitam nemo non homini poteſt
At nemo mortem: mille ad hanc aditus patent.

tam ineuitabilis eſt eius rota, tam multiplices inſidię, tam ſubitaneus aduentus. Homines autem nefarios & profligatos non aliter morte futura contremiſcentes inuenies, quam ad carnificinam, homicidas; ad ſecurim tribunorum, rabulas. ad Tullianum,

lianum, decretorum violatores. ſed ad materię ca-
lamiſtrum, blaſphęmiam Diuino nomini invris? mors tibi ſycophantę, tanquam carnificina affixa eſt. Securim Dei negligis? mors tibi proditori, tãquam ſecuris imminet. Prȩcepta Dei violas? mors tibi violatori, tanquam Tullianum ergaſtulum excitatur. Sed vt hoc ſubiectum paulo altius attingam, neque invtile, neque iniucundum fore arbitror, hic loci de totius peregrinationis noſtrę curriculo, de ingreſſu, progreſſu, et noſtrę vitæ egreſſu quædam admonere. Cum primi noſtri parentes in Deum peccarunt, mors per eorum peccatum in nos inuecta eſt, vna cum maculis, & corporis morbis, qui ſunt mortis ſatellites, per quos nos adoritur.

Hinc dolor, hinc illæ lachrymæ.

Qui creatus fuit vita innocens, ratione ſapiens, & Dominio potens, iam per delictum in extremam redactus eſt anguſtiam: tot periculis & incommodis, publicis & priuatis circumuallatus, quorũ moles & ferocitas nec ſenſibus percurri, nec lachrymis ſatis deplorari poſſunt. Sed quis in humani generis miſerrimam conditionem, quis in animi horrores, in corporis tormenta, quis denique in ęrumnas magnitudine tam admirabiles, multitudine tã innumerabiles, quibus mortales exponuntur, torquẽ

tur, et onerantur, intueri poteſt, qui non ſolum animo commoueatur, verumetiam toto corpore ſtatim cohorreſcat? vita hęccine eſt? vita non eſt, ſed mera vanitatis vanitas, calamitatis calamitas. perbelle ergo Seneca philoſophus. *Si velis inquit veritatem altius intuentibus credere, omnis vita ſupplicium eſt.* Prętereа quemadmodum homo ſpiritu et corpore conſtat, ſic ſpiritu et corpore, miſerijs et vitioſis affectibus ſubijcitur: ſpiritus irę, inimicitię, metui, ſuſpicioni, diffidentię, ignorantię, errori, et huius farinę innumeris paſsionibus obnoxius eſt. Ad corpus quod ſpectat, nulla eius pars eſt, quę non ſingulares habeat morbos: taceo magnos illos a quibus homo inuaſus, omnibus membris eneruatur, omnibus viribus priuatur, vel diu in grabato decumbit, et intabeſcit, vel confeſtim vitam cum morte commutat. Prætereo fœdum illum morbum, Neapolitanum ceu Gallicum nuncupatum, a quo omnes abhorrent: quicumque enim iſto morbi genere infeſtatur, eo adducitur, vt ſibi ipſi nauſeæ fit, vt neque dormirre, neque alimẽtum accipere poſsit. corpus putrefactioni ſemper ſubditum, eſt ſolutioni proximum, et morti opportunum. Quid eo fragilius eſt? nihil quidem magis vitreum, nihil magis fictile: Hinc capitis cruciatus, oculorum vlcera, tremulę manus, neruorum reſolutio; hinc cauſonęs, peſtes, hydropes, aſtmata, epi-

Iepsię, podagrę; hinc innumerabiles egritudinum ſpecies profluunt. vnde

Vita quid eſt hominis? niſi vallis plena malorum?
Principio, medio, fine dolenda ſuo.

Propone ante oculos tuos ſingulas ętates, et quam caduci, quam natura imbecilles ſumus tibi partim illuceſcet. Quam miſerandus eſt ortus noſter? orimur flebiles, debiles, et parum a brutis diſcrepātes imo diuerſo reſpectu ipſis inferiores, illa enim illico vt in lucem eduntur, gradiuntur, ſolus homo non ſolum erectis pedibus non incedit, verumetiā curuatis manibus non reptat. et quid aliud eſt tenera infantia, quam continuus luctus? quam perpetuus eiulatus? De molli pueritia quid referam? que an ętas ſit appellanda, dubitationibus totus fluctuo: Quando enim in hoc tempore fuerimus conſtituti, quid eſſemus, vbi viueremus, aut quo modo ea, quæ ad vitæ victum conducunt, compare mus, ſtationis omnis incerti plane ignorauimus. Quam lubrica eſt cærea pubertas? quam moroſa anguillaris iuuenta? nunc lenonum tineâ iuuenis irretitur nūc Bachanalib. inebriatur, modo phreneticus p vicos inſanit, modo lecto incūbit venere inflāmatus, nec tamen dormiat, nunc hac diſtrahitur, nunc illac, *Puluinar mediū neſcit habere locum.*

Inde tunicam virilē induit, technis tamen illaqueatur, et inſidijs implicatur; nunc illum aggre-

ditur

ditur poſſidendi cura, nunc amittendi metus, nunc amicis & liberis ſe orbatum eſſe moleſte fert, numen irritans lachrymis ; vltimo,

Obrepit tacito curua ſenecta pede.

Caput incaneſcit, rugatur facies, contrahitur cutis, foetet anhelitus, caligant oculi, vacillant articuli, nares effluunt, et crines defluunt, dentes putreſcũt & aures ſurdeſcunt. O infoelicem ſenectutem, quã tot incommoda circumueniunt. O hominem vere mortalem. Quem queſo non vexauit vel ſtimulus concupiſcentię? vel reatus conſcientię? quem non turbauit vel ſapor amaritię? vel fungus inſolentię? nuſquam pax, nuſquam ſecuritas: vbique fax, vbique ſecuris : vndique circundat Mars, vndique mors : vndique circumit dolus, vndique dolor : a mundo & a carne, a Satana et ab homine quotidie perturbatur. Mundus enim cum elementis et caro cum ſenſibus : Satanas cum aſtutijs & homo cũ armis nos continuo debellant. Vnde Æſchilus noſtram vitam fumo aſſimilauit, Varro bullę, Crates foeno, Socrates peregrinationi, Epictetus torrenti, Pyndarus vmbrę ſomnio, Petrarcha glumę, quam exagitat ventus, alij eam eſſe vas ſterquilinij, & cõcham vermium plenam, alij denique illam Lunę eſſe ſimilem, quia augetur & diminuitur. Euripides vero noſtrę vitę iucunditatem vno duntaxat

die

die durare, & tum extingui dicit; sed Demetrius Phalereus Euripedem redarguens, quod tam longum tempus pro humana foelicitate posuisset, hāc ipse non vno die, sed potius temporis momento consistere existimat. hinc Democriti in Abderitas risus, hinc Heracliti in genus humanum fletus. Nihil in rerum natura est firmum, nihil stabile, nihil in eodem statu permanens, sed omnia veluti quadam rota circumuoluūtur varias quotidie vicissitudines afferente. nulla turris altitudine tam excelsa est, pulchritudine tam mirifica, quam longinquitas temporis non terræ exæquat. Conspice huius sæculi accidentales paroxismos, conspice gentes gentibus, imperia imperijs collisa. Conspice mendicos sine motu, sine viribus tanquam trūcos iacere, conspice colorem leucopæum, os spuma plenum, collum extenuatum. O vita fallax que quanto magis floresc is, tanto magis aresc is, quanto crescis, tanto decresc is. huic astipulatur illud, quod de Saladino Babilonis Sultano scribitur, qui cum extremum vitæ terminum appropinquasse videret, suo vexillifero ad se accito, moribundus inquit. *Qui meum in bello signum militare portare consueuisti, nunc & meæ mortis vexillum deportato, quod est pannus iste vetustate ferè consumptus, & voce magna clamabis per totam Damascum, dicens: Attendite,*

totius

totius Orientis Imperator moriturus, ex omnib. Asiæ victorijs hoc tantum trophæum sibi reseruat. Gerebat autem pannum attritum hastæque infixum, cui sepeliendus iuuoluereturr. Cur rogo exalbescis? cur vt paraliticus cõtremiscis? non mors tibi extinctionem sed communionẽ affert loci. Quid optabilius, quam in peregrinatione tua obdormiscere? Inspicito natiuitatem tuam, inspicito necem, in hac tristitia, feretrum, puluis, vermis, in illa cantus, integumenta, vigor, deliciæ: Quid aliud sunt, quam labeculæ, quibus mortem aspergis? quam botri, quos adiungis vitæ? ô pectus nubibus obuolutum. nonne cantus, qui in natiuitate tua iterantur, in sanctorum natiuitate absunt, iterantur in nece? nonne integumenta, quib. in tua natiuitate vestitus es, in sanctorum natiuitate remouentur, in nece superstunt? nonne vigor, quo in natiuitate tua corroboratus es, in sanctorum natiuitate deficit, in nece apparet? vt Petrus supinus ad crucem, Laurentius in craticula, alijque laminis ignitis. nonne deliciæ, quæ in tua natiuitate luxuriant, in sanctorum natiuitate consistunt, in nece luxuriant? nonne in tua natiuitate lamentationes, in sanctorum vero nece triumphi celebrantur?

Herodotus refert *Trausos, gentem Thracibus permixtam et Getis lachrymis recens editos excipere, sepeliendos*

peliendos gaudio prosequi ad sepulturam. quod quidem egregium factum, si in cogitationis tuæ medulla reponas, non fabricam corporis tui deleres, nec vitales spiritus consumeres: veruntamen non me latet, naturam rerum omnium creatricem, a primis ipsis vnguiculis vehementem in animo humano affectum impressisse, sensum eum spiritu tam arcte combinasse, et mutuas inter se functiones tam cõnenienter copulasse, vt a sensibus exterioribus ad interiores irrepat metus, ne mors venustissimam huius compagis syntaxin et amicitiam e medio tollat. non hunc metum improbo, quia naturæ est, illud tamen improbo, quod tanto metus ob mortis memoriam algore sis circumuentus, quasi in eâ nihil sit nisi tristitia, feretrum, puluis, vermis. Hoc non est resurrectionem exoptare, hoc non est gaudium sempiternum sperare. est in morte tristitia sed tristitia ad gloriam. est feretrum, sed feretrum ad immortalitatem. est puluis, sed puluis ad animi maculas eluendas. est denique vermis, sed vermis ad gaudium. Cur igitur ad mortis nomen palleſcis? cur tristitiam, feretrum, puluerem, et vermem metuis? Rectissima sunt illa Platonis verba, *Ipsæ ingentes calamitates ac assidui dolores in hominibus ostendunt hanc præstantiam animi non tan-*

tantum modo ad has miseras, & ad hunc tetrum carcerem nasci: sed restare alium portum, in quo bonus animus acquiescet, et lætabitur sapientia & virtute. Mors est, quam exuimus. vita, quam induimus. fuit mors causa delicti, habuit effectum. fuit mors, instrumentum Dei in homines nefarios, habuit energeiam. fuit mors poena criminis Adami, habuit triumphum. *Plantatur mortale, sed metitur immortale.* Cur igitur trepidas? non tanta in mortis effectu est efficacia ad extinguendum: non in energeiâ stimulus ad perforandum: non in triumpho authoritas ad euertendum. immaculatus agnus pro te veluti hostia ad aram cecidit: imo cecidit, sed sic vt cadendo resurgeret, superaret, triumpharet: ita est diuersitas coetanea delectationi, ita delectatio diuersitati, vt quorsum oculos tuos conuertis, vel diligas delectationis diuersitatem, vel delegas diuersitatis delectationem. quamuis princeps ille mũdi sacrilegus, hîc quasi in triumphi rhedâ impositus, omni peragrata regione, hunc ferro, illum cruce, omnes morte surripiat, laurumque reportet: Christus tamen extorto lauri vexillo illum vicit, mortisque musculos fregit; vicit, vt Golian propria sica Dauid; vicit, vt beati omnes vitiosis contagionibus soluti, coelestibus perfruantur solatiis, quæ nulla vnquam sæculi circumscriptione terminentur,

nentur, nulla graſſatoris rabiè confundantur. O victoriam admirabilem, cuius admiratione totus gaudio admirabili ſum delibutus. O ſolatia, quorum cogitatione, vt alter virbius reuiuiſco. Quid ergo capillos lacerare, quid vnguibus notare genas, quid lachrymis oculos excæcare proderit? non malo preterito medicinam præſentē invenias. Nam

Siquid remedij lachrymæ afferrent malis,
Minorque ſemper fieret lugenti dolor,
Auro parandæ lachrymæ nobis forent,
Sed nil tibi iſtæc proſunt, res ipſæ nihil
Mouentur iſtis. ſiue tu ſemper fleas,
Seu nunquam, eandem pergere inſiſtent viam,
Quid his iuvamur ergo? nil certe. at dolor,
Vt ipſa fructus arbor, ſic lachrymas habet.

Epicedium in obitum patris ſui chariſsimi, Gualteri Vaughanni Maridunenſis, armigeri.

VNica, Chriſte, dei ſoboles, qui cæde peremptus,
Vlcera curaſti noſtra cruore tuo.
Qui ſudauiſti thrombos, qui patris et iram
Placaſti, clemens huc ades, agne Dei.
Lugeo dum patris dilecti funera, vires
Intragicos verſus ſuggere quæſo meas.
Te ſine frigeſcit vatis labor irritus omnis,
Te ſine, quæ temerè molior orſa ruent.
Fons et origo, pater, ſtudiorum ſumme meorum,
O decus, o animæ portio ſumma meæ.
Quo duce, Caſtalijs ſuccos e fontibus hauſi,
Olim Pegaſeus quos pede fodit equus.
In quo ſpes, ſolo mea ſola locata quieſcit,
Heu ſpes, legitimum concidis ante diem.
Concidis, et veluti turtur pro compare mœrens
Defuncta, natus flet tua buſta tuus.
Si Daphnim recubans ſub fagi tegmine, luxit
Tytirus extinctum morte feroce, ſuum.
Trinacrius vates, ſi carmine buſta Bionis
Defleuit, Naſo ſine Tibulle, tua.

Si

Si Mæcænatis plorauit funera vates,
Siquis et Augusti de nece dicta dedit:
Si deplorauit genitoris funera Iacob,
Fletibus vt madidis commadefactus aquis:
Si pius in lachrimas Iosephus agente Canopo,
Exequias soluit, iusta suprema patri:
Me (pater alme) tuo nullos in funere luctus
Edere res esset comemoranda palam.
Quem sic infœlix Maredunum luget ademptum,
Vt sobolem mater deperisse dolet.
Sic defleuerunt quondam Phaetonta sorores,
Dum pressit præceps infima stagna Padi.
Quid loquar Amramidem? siccis, quo principe, plãtis
Iuere Isacides per vada fissa maris,
Funere defleri longo post tempore raptum?
Illis solamen nec potuisse dari?
Memnona sic Aurora Thetis sic fleuit Achillem,
Occisus Paridis cum malè fraude fuit:
Haud aliter ploro te te (pater optime) raptum,
Dum radicalis possidet ossa calor.
Læthæas vndas traherem licet aridus ore,
Non possem vultus non meminisse tui.
Nec benefactorum venient obliuia nobis,
Aureoli Luci dum domus alta manet.
Retrogradus Tobij fluuius labetur in æquor,
Ac erit absque suo Pïeris Hybla thymo.

Ox-

Oxoniam muſæ, Maredunum fama relinquet,
Et canis in cancri feruidus axe ruet.
Non hæc ficta: prius linquent Helicona ſorores,
Quam patrio pereat laus tua nata ſolo.
Laus tua non vnquam tenebroſa nocte premetur,
Illa ſed inuitâ nocte perennis erit.
Sim cautes, adamas, lignum vel invtile, facta
Si tua non noſtra mente repoſta manent.
Mente repoſta manent, hæc dum mihi veſcier aura
Per trinas liceat, fata ſeuera, deas.
Hinc macero partes omnes prope corporis huius,
Cor, iecur, & cerebrum, dum tua buſta gemo.
Nec crocodilorum ſunt hæc ſuſpiria noſtrum,
Non fluit ex oculis guttula falſa meis.
Anxius aſſiduis tabeſco doloribus intus,
Nec mea deficiunt exteriora minus.
In lachrymas virtus genuina reſoluitur omnis,
Vertar vt in cinerem, qui cinis ante fui.
Te gemo defunctum vita, cum Phoſphorus vndis
Exit Atlantiacis incipiente die.
Te gemo defunctum, cum ſero veſpere Titan
Laſſus anhelantes in mare mergit equos.
Te gemo defunctum, gemo te ſub nocte ſilenti,
Cum micat in ſummo Parthaſis vrſa polo.
Quis modo te (genitor) me conſeruabit, adempto?
Dum mala præmeditor ſortis iniqua meæ?

Prox-

Proxima tu mentis pars, tu lux, robur, asylon,
Pro multis fautor tu mihi solus eras.
Tu mihi solus eras Mæcænas rebus in arctis,
Et propugnator tu mihi solus eras.
Quò miser effugiam? quò quò mœstissimus ibo?
Omnia, te rapto, sunt mea rapta, pater.
Me quoties monitis, quoties & amore fideli,
Suasisti Aonidum musica castra sequi.
Ah quoties memini, licet hæc meminisse noceret,
Te mihi pollicitum magna fuisse bona.
Ah quoties dixti, fili Gulielme, beatè
Discito dum fas est viuere, disce mori.
Sedulus instar apis, scrutator semina rerum,
Nec te pœniteat præterijsse iugum.
His monitis aures arrexi, parca sed (aleph)
Te (genitor) rutilo sustulit atra polo.
In medio, nautam horribilis Iouis ira trisulco
Fulmine concussit me pharetrata, mari.
O si lustrassem immanes prius hospes arenas,
Qua Diomedæis Thracia gaudet equis.
Siue essem pulsus rigidos inuisere Bessos,
Sauromatas, Mauros, Symplegadosque sinus.
Dummodò barbaricæ neuissent fila sorores,
Atropos ista diu nec secuisset atrox:
Tædia non faceret distantia longa locorum,
Dulce videretur grande laboris onus.

Sed quid ego vanis inceſſo fata querelis?
Verba quid incaſſum triſtia fundo miſer?
Cum pater in tenues meus haud euanuit auras,
Viua ſepulchrali nec iacet vmbra ſpecu.
Spiritus ad ſummi ſtellata palatia cœli
Tranſijt, inque Abrahæ viuit, ouatque ſinu.
Tempore nocturno, veluti cum forte viator
Carpit iter, medijs errat & exul aquis:
Aut cadit in foueam, ſpinis aut læſus acutis,
In dumeta ruit rurſus, & alta loca:
Sed quando inuehitur roſeis Aurora quadrigis,
Carmina mille canit, iubila mille ſonat.
Sic tu, dum vixti (genitor chariſſime) mundo,
Anxiferi fractus mole laboris eras.
Nunc autem, mens læta, viges, mala tormina mundi
Deride s, domini conſpicis ora tui.
Fœlix ô nimium fœlix, immunis & atræ
Es necis, ætherei quem tenet aula poli.
Nos at eremitas lue, bello, peſte, dolore,
Et fame vallatos ſors truculenta premit.
Tu tamen hæc remis ſuperaſti monſtra ſecundis.
Sortis & aduerſæ victa trophæa geris.
Nos rabiem experti Scyllæ, prope mergimur vndis,
Paſſuriquemalis his grauiora ſumus:
Sed pax eſt Chriſti tibi parta perennis agone,
Eſt tibi Meſſiæ ſanguine, parta ſalus.

Gra

Gratulor (alme pater) tibi tanta in sede locato,
O decus, ô animæ portio summa meæ.
Plangite vos collis tamen ô Heliconis alumnæ,
Edito signa Charis non adoperta triplex.
Siqua parentales meruerunt carmina manes,
Si delectantur versicolore melo:
Plangite Pierides vestitæ vestibus atris,
Plangere vos Christus, verus Apollo iubet.

Musarum planctus.

Calliope.

VT matutino, rosa quæ diffudit odorem
Tempore, flaccescit radijs solaribus vsta,
Idaliâ specie amissa, cum vesper olympo
Dilapsus, piceas infert mortalibus horas:
Sic homo, qui fragiles hodiè sub luminis oras
Prodijt, amota terreno à corpore mente,
Crastina carnivoris succumbit vermibus esca,
Scilicet in scenam velut histrio comicus intrat,
Spectatum mundum, a mundo spectetur vt ipse.
Vltima sic vitæ est mors linea, debita merces
Peccati, clades quia cladibus, ossibus ossa,
Funera funeribus nullo discrimine miscet.
Nec minus occuluit caligine lampada nostrum,
Vaughannum Nemesis, tantoque inuidit honori:

Nunc, hyacinthe, tuum nunc ai ai gramma ſonatur,
Cerylus inter aues gemitus in fluctibus edit,
Signa querelarum mittit quoque Daulias ales.
Eſt locus in primo ſolis gratiſſimus ortu,
Supra ſigna poli, quâ non caua vallis hiatus
Præbet, planities nec tractus fundit, aquarum
Eſt expers, terram non nix & rore pruina
Cana tegunt, dolor omnis abeſt, atque obſita pannis
Pauperies procul eſt, totus cumque ignibus axis
Phœbæis flagrabat, erat locus ille quietus:
Cumque Deus quondam mergebat fluctibus orbem,
Deucalionæos curſus ſuperabat aquarum:
Non odor ingratus, non illic peſtilis aura,
Aurea fœlicem depingit gratia campum.
Non huic Alcinoi nemus, Heſperidum mue roſare
Exæquare potes, vincit Pæneïa Tempe,
Eliſioſue locos, ſi ſit quoque gratior iſtis,
Exuperat longe paradiſum, vocibus altus
Angelicis polus ipſe ſonat, nec talia ſæclis
Gaudia depereunt vllis, a numine trino
Maius robur habent: ô terque quaterque beatum,
Qui ſedem aſcendit tantam, qui ſceptra Tonantis
Tangit, & ambroſiam, qui mannam libat in orbe
Empirei cœli: quoties, Vaughanne, beatum
Te numerabo, Dei qui conſpicis ora ſupremi.

Terp-

Terpſichore.

O Homines, homines, quæ vos crudelis Enyo
Faſcinat, eiycitur cur pius exul amor?
Quæ mala non agitis? quæ non committere prompti
Flagitia audetis? proh male-ſana fides!
Barbaries nunc fœda viget, nunc turpe ſoleucon,
Plutus vbi loquitur, magnus Apollo ſilet.
Proh ſcelus? heu ſacram premit obſidionē cateruam
Mars, & virtutis præmia miles habet.
Miles habet (pia Diua) tuæ ſpolia inclita turbæ,
Si nihil attuleris, magna Minerua, vale.
Dentibus in vates ſubſannat mobile vulgus,
Et ſumus Aonides fabula nota foro.
Nullus ad eſt Dominus, qui reptas erigit odas,
Nullus qui nobis, auxiliatur, adeſt.
Pagani cauſa eſt numiſmatis vſus abuſus,
Commoda quanta tenet, commoda tanta cupit.
Sed Vaughannus erat iubar, & lux inclita noſtrūm,
Dum vixit, miſeris dulce iuvamen erat,
Dulce iuvamen erat, dulcis dux, dulcis alumnus,
Dulcis ſpes, dulcis gloria, dulcis honos.
Et niſi iam patulas animam exhalaſſet in auras,
Gymnaſium nobis conderet ille nouum.
Nominis vnde ſui volitant præconia paſſim
Quæ nox nulla nigret, ſtellula nulla fuget.
Hinc gemit, & Cyrrham querulis vlulatibus implēs,
Phœbus in illius buccinat ore decus.

Ah gemit, & tumulum excerptis beneolentib. ipſum
Deparadiſiaco, floribus, ornat agro.
Ingemit, & numeris pangens epicedia claris,
Increpat imbelli pollice plectra lyræ.
Funera quiſque gemit, quocunque & lumina flectis,
Nil niſi ploratus nil niſi mœſta vides.

Melpomene.

CVm cutis effœto tua laxa cadauere quaſſat,
Helleborum ſerò quæris ab arte, ſenex.
Angelicam fruſtra, fruſtra trahis ore tobaccon,
Per longas valuit cum pituita moras.
Hinc nuper iuuenis deluſit opinio mentem,
Omnibus vt morbis competat vnus odor.
Tene latet multos ad morbos multa requiri
Pharmaca? Galeno conſule, homille rudis.
Sit licet herba potens, hyderique medela, tobacco,
Contra vim mortis nil habet illa tamen.
O fragiles homines! metam non noſtis & horam
Mortis, non noſtis, quas repetetis, aquas.
Sed ſi feralem Stygos irrueretis ad amnem,
Eſſetis piceis præda cremanda rogis.
Hic cum terribili ſqualore Charonta videbunt,
Et rate tranabunt turba ſcelesta lacus.
Hic vbi ſaxoſa ſtrepitat cum grandine ventus,

Vapu-

Vapulat hîc rapido turbine dira cohors.
Infœlix captat refugas hîc Tantalus vndas,
Voluis et hîc ſaxum, Syſiphe feſſe, tuum.
Belides vrnas implent, Ixionis orbis
Vertitur, & Tytij membra volucris edit.
Tyſiphone, Alecto, tumulo ſimulachra Megæra,
Functa dolore rotant, functa furore terunt.
Eumenides, Gorgonque furunt hîc, cuius in Hydros
Mutauit crines innuba diua feros.
Mens memorare horret villoſi guttura monſtri
Terna, fores Erebi qui quatit, ambit, hiat.
Nec tot ſunt celſum circumgyrantia cœlum
Sydera, quot pœnas nigra gehenna luit.
Stridet ibi dentes, & ſoluit verbera Pluto,
Verbera non finem, non habitura modum.
Non ibi ſubſannat criſpato Tartara naſo,
Iniçitur verè ſed ſine fine rogis.
Hîc quoque conſpiciet crepitantes ſulphure flammas,
Hîc etiam rapiet torrida napktha malos.

Clio.

ILla ego quæ quondam doctrix ab origine, vitæ
Heroum pinxi geſta colore ſenum:
Nunc pia Vaughanni natalia carmine ludo,
Quis fuit, & qualis, laudeque quantus homo.

Cam-

Camber erat natu, Kiffino ſtemmate clarus,
Semmate cui nullum crimen inuſſit Eris.
Scilicet eſt aliquid generoſo ſtemmate naſci,
Eſt decus a magnis ducere nomen auis.
Quis non bellacis pronepos fore malit Achillis?
Quam de Therſita ducere ſtemma malo?
Aſpicis? vt proli fera virtus inſit equorum?
Vt mala parturiat coruus & oua malus?
Errat vbi Tobij velocibus vnda fluentis,
Adiacet Aureolus lucus, origo ſibi.
Armiger arma dedit præluſtria, nempe leonem,
Parte priore album, poſteriore nigrum.
Munera cognatis, dum vita ſuperfuit, ampla
Contulit, et miſeris quottidiana viris.
Lazarus haud vnquam diſceſſit ab ædibus æger,
Quin paupertatis turpe leuetur onus.
Orgia perpetuò tempſit Sybaritica Bacchi,
Non coluit latij dogmata falſa Dei:
Hos toto vitans fucatos pectore rictus,
Inſeuit grato ſemina grata ſolo.
Non Harpya fuit (Deus hanc euertito peſtem,
Quæ capit alterius parta labore bona)
Non fuit in pœnas acer, non numina nummos
Credidit eſſe, palam quod mala turba facit.
Non proprias vulgi res commoditatibus vnquam
Præpoſuit, patriæ firma columna ſtetit.

Quid

Quid dicam, trutina bene quam libraret honesta?
Si foret in patrio lis dirimenda solo.
Illum ventosi non fama cieuit honoris,
Cui niger est liuor, vel mala sanna comes.
Gnatos & gnatas genuit ter quinque priore
Coniuge, tres tantum posteriore pater.
Queis instillauit veræ pietatis amorem
Rore salutifero, notitiamque Dei.
Queis ne degeneres posthac lux arguat vlla,
Fraternam iussit semper inesse fidem.
Doctrinæ coluit studiosos pectore vero,
Cygnæo tales voluit & ore sonos,
Laus, bona, maior erit quam quærere, parta tueri,
Et dare, sic populi conciliatur amor.
Concelebrare iuuat genialis festa diei,
Namque volubilibus passibus hora volat.
Hora volat captim, benedicamusque Iehouæ,
Factis facta fides iustificare potest.
Terrea deliri transibit gloria mundi,
Fataque crudeli tempora falce metent.

Vrania.

ADami genus, huc ades, superbum,
Cœli cœrulei tremenda spectra
Erecto, moneo, intuere vultu,

Quæ rerum ſatis omnium ſatorem,
Iratum tibi deſtinant futurum.
Ni ſpurcam properas Baalis aram,
Ignitis faculis, manu minace
Delere, et veniam a Deo rogare.
Nuper nonne iubar Diana fratris
(Myrandum) in medio polo nigrauit?
Anno uon nouus vltimo Comæta
Portendit tremulas, graues, & atras
Clades, bella, famem, luem, tumultus?
Vaughannus ſpecimen tibi ſit horum,
Qui florebat heri, armiger propinquis,
Abſceſſit quc hodie armiger Iehouæ,
Quid dicam hoc aliud docere ſignum,
Quam prædicere liberis ruinam
Paruis? qui graue ſentient flagellum
Orbati patre, ni Pater ſupremus
Procuret bene, maximumque natu
Fratrem reſtituat pium, & benignum:
Tu, Vaughanne, tamen, beate, tandem,
In regna ætherea plagæ es receptus,
Atque exemptus ouas ſiniſtra mundi
Fata ſub pedibus terens, & inter
Cœtus Angelicos ſedens, camœnas
Profert melliſluo Tonantis ore,
Edentes decus inclitum Supremi.

At nos magna manent luis futuræ,
Et pœnæ incommoda, ni pigebit actis
Illum sacrilegis ciere tantis:
Nam Deus, quoties malos solebat
Castigare choros; bonos ad astra
Tollebat. Speculum iuuenta pulchrum
Istud mœsta vide, pijs querelis
Mota, publica pœna ne cubile
In tuum ruat illius repente.
Iustus iusta parens ad arma iuste
Commotus iaculatur atra pila,
Vestitu ergo nouo indùamur omnes,
Et mites veniam precemur vnà,
Vt leges violet sui seueras
Fati: Christe, patris serena proles,
O vere Emanuel, nigris repurga
Mentes sordibus, & luis futuræ
Tolle semina, pacis ô amator:
Suffulci clipeo tuam Sareptam,
Quæ vero sonat ore dicta patris,
Et votis synagoga discet almis,
Te, cultusque tuos amare rectos.

Euterpe.

QHomo mortalis, trutinâ rationis honestâ
Pende tuum finem, principiumque tuum.

Quid

Quid rogo putre tuum, niſi turgida bulla, cadauer?
Et tua forma, velut carbo peruſtus, abit.
Te nihil immenſum complecti vilius orbem
Inuenies, fœtes ſordibus ipſe tuis.
Mittere pus nares, tabemque memento meatus,
Corporis & ſcyllam, nil niſi turpe lutum.
Aſpicis vt plantæ vegetent? vt mille colono,
Cultori referant commoda mille modis?
Aſpicis vt vitulus delectamenta bubulco
Reddat? & vt dulcis ſit ſine ſorde caro?
E regione tui perpende cadaueris alta
Mente ſtatum, formam, materiamque leuem:
Et dices tibimet, nil ſum niſi puluis & vmbra,
Pompa fauilla, decor bullula, fumus opes.
Cur igitur gemmis aurique tumeſcis aceruo?
Non es ſemideus: ceſpes origo tua eſt.
Nunc animã expiras cruce, nũc fame, compede, flãma
Interdum plumbo, fulmine, Marte, ſiti.
Sic diuerſimodis fatis, Acherontis ad vndas
Tranſis, ſic mortis ſpicula paſſus obis
Sic erit ante necem, ſupremaque fata beatus
Nemo, dedit Crœſo talia dicta Solon.
Ergo quid auriflui Pactoli proderit vnda?
Quid tibi marmoreo cardine nixa domus?
Quid tibi proficiet caput exornare tyarâ?
Ambroſijs ventrem vel ſatiare cibis?

Quid

Quid thalamos aulaſque tuas velare tapetis,
Quæ toties tinxit murice diues Arabs?
Quid tibi proficiet perfundere odore capillos?
Quidue Dionæo cingere flore tuos?
Quid ibi proficiet dulci indulgere lyæo?
quid tua vel Tyrio membra leuare thoro?
Quid iuuat & cubis res & luſiſſe fritillis?
Quid iuuat omnimodis luxuriaſſe bonis?
Nil iuuat his fungi, totus nil proficit orbis,
Obrepat tacito cum fora Parca pede.
Nil homo perpetuum dempto virtutis amore
Poſſidet, hanc Cicero protulit ore Theſin.
In medio veluti qui nauigat æquore nauta,
Non timet horrendæ fulmina dura necis:
Cum tamen ad cupidam paulatim tendit arenam
Terminat extremum Marte furente diem.
Sic (Vaughanne) nimis dum lubrica gaudia vitæ
Inſequeris, mortis ſpicula paſſus obis.
Spicula paſſus obis, proh mors, proh ſpicula mortis:
Heu quantos motus labile tempus habet.
Te nemus auriferum, Tobij te flumina lugent,
Te repetit ſerto patria vincta comas.
Te repetit coniux lachrymis et luctibus vdis,
Natorum repetunt te quoque turba patrem.
Vt fuſos textor reuolutos rumpit, amœnis
Meſſor et in campis gramina ſternit humi

Sic

Sic Vaughannæa (trux Atrope) ſtamina vitæ
Scindis at inuitâte ſuper aſtra viget.

Polihymnia

Nullus odorifero flos ſemper vertice floret,
Sed cadit in gelidâ ſemiſepultus humo.
Aurea nunc Phœbi fax reddit lumina terris,
Mox hanc offuſcat nox tenebroſa facem.
Quæ pubeſcebant pictâ iam germina veſte,
Obſita, brumali tempore ſola iacent.
Qui gazis hodiè bonus eſt et honoribus auctus,
Craſtina reptilibus vermibus eſca perit.
Tempora diffugiunt, venit et mors pallida telis,
Noſtraque lethali turbine vita ruit.
Tempora diffugiunt, breuibuſque ſeneſcimus horis,
Vltima et approperat non reuocanda dies.
Nunc vbi dux Nemroth? vbi Belus, Ninus, et eius
Mater? vbi Alcides et Telamone ſatus?
Nunc vbi ſpes Danaûm Pelides, Neſtor, Atrides?
Et Laertiades? nunc vbi Pyrrhus atrox?
Quô pius Æneas? quò Memnon, Troïlus, Hector,
Lampades Iliaci nunc abiêre ſoli?
Quó fugit Macedo, proles animoſa Philippi
Cui vaſtus quondam ſubditus orbis erat?
Quó nunc Mæonides? quó, quem tulit Aſcra, poeta?

Quo

Quo Plato? quo Socrates? quo Cato, Naſo, Maro?
Fato extinguntur. proh præcipitantia fati,
In rude ſunt horum membra redacta nihil.
Sic hominum dubiis eſt ſubdita vita procellis
Sic hominum rapidis Cymba agitatur aquis.
Labile tempus abit, nec habet retinacula, tranſit,
Et cito feſtinat more fluentis aquæ.
Crede mihi naſci pœna eſt, & viuere ſudor,
Sed bene per Chriſtum viuere, vita magis.
Quid leuibus Zephyris, quid credis inanibus vmbris?
Aethereis, ſi vis credere, crede bonis.
Vita licet floreſcat, erit contermina fato,
Fato, curarum quod graue finit onus.
Corporis exuvias hominem reparare negauit
Parca, Palingeneſis Pythagoræa labat.

Erato.

Vbrica præcipiti titubat fortuna rotatu
Errat, & in nulla ſede moratur iter
Crœſus, cui cornu conceſſa eſt copia, verſo
Ordine, iam nullas poſſidet Irus opes.
Serius aut citius rapit inclementia fati
Omnes mortales, condicione pari.
Omnia ſunt lachrymæ quorſum tua lumina vertis,
Paruus homo eſt mundus, labile mundus opus.
Naſcitur heu lachrymans, lachrymãs obit inſuper ille

Nu-

Nudus in orbe ſatus, nudus ab orbe redit.
Naturæ cedit, naturæ debita ſoluit,
Aſtrigero quicquid Phœbus ab axe videt.
Gramen ſit fœnum, funus ſit nobile fœnus,
Eſt, vbi Troia fuit falce metenda Ceres.
Quiſquis es (o mortalis homo) mea dicta capeſſe
Mortis & inſtabiles diſce timere vices.
Sis memor Icariæ, Phaetontæaque ruinæ,
Præ nimio faſtu turgidus eſſe caue.
Friuola mundanæ vita deliria vitæ,
Vita tibi Chriſtus ſit, tibi Parca lucrum.
Seruatum ſemen dominum ſpe ludit inani,
Fœnus at inſertum nobile reddit agro.
Sic homo, frumentum Chriſti ſi creditur agro,
Commoda mille feret, gaudia mille feret.

Thalia.

QVid iuuat immenſos lachrymarum fundere riuos,
Et tumulo lachrymis nemo redire poteſt.
Fletibus eſto modus, modicis ſatiaſſe dolores
Sufficiat lachrymis: fletibus eſto modus.
Turpia brutorum nece rapta cadauera turpi,
In nihilum tendunt, queis bona forma deeſt.
Aſt hominis melior pars irreſoluta vigeſcit,
Quamuis hoc falſo, ſus Epicure, neges.

Vene-

Venerit attriti mundi cum meta ſuprema,
Inque ſuum ruerit machina tota chaos.
Buccina ſera ſonum gratum dabit: ante tribunal,
Iudicis aſtabit mens pia carne noua.
Plaudet, io plaudet tunc tunc ſuper aſtra locata,
Viuet, io viuet non moritura polo.
Flatibus haud Aquilo penetrat ſtrepitantibus illuc,
Non clangit rapidi vis furibunda Noti.
Aligeri reſonant iuuenes ibi iubila, cantant
Voce Panomphæi perpete geſta Dei.
Expleri nequeunt animos, ſaliuntque canendo,
Dulcia cœleſtis gaudia lucis habent.
Siſtite funebres planctus, ſuſpendite luctus,
Quid iuuat immani plangere corda manu?
Exuite ornatus pullos, reuocate ſorores
Pectora, defunctum tu Libitina geme.
Obdurate malis, nota eſt patientia virtus,
Hæc cito mœſtitiæ nubila cœca fugat.
Non periit, fato quamuis, Vaughanus, ademptus,
Corporeo liber carcere viuit ouans.
Signifer expanſis illum complectitur vlnis,
Paſtor & aduentum gaudet adeſſe pecus.
Noſcitis Iſaiden (audito) morte fuiſſe
Infantem raptum mente tuliſſe bonâ.
Planctibus eſto modus, modicis ſatiaſſe dolores,
Sufficiat lachrymis, planctibus eſto modus.

Noſtra nec anxiferæ corrodant pectora curæ,
Eſto modus lachrymis, luctibus eſto modus.

Charitum querelę.

Euphroſyne.

MOrtua noſtra iacet ſpes, mortis arundine foſſa,
Cuius mors nobis morte maligna venit.
Vos Maredunenſes lachrymarum fundite guttas,
Vos decet ô tantum flere, dolere, queri.
Fleuit Ieſſæus ſic vates funus amici,
Illius & ſonuit buſta ſuprema chely.
Pagina ſacra docet, Ioſian quoque lumen Iudæ
Ceſum, Ieremian a Pharaone queri.
Chriſtus item quâ parua iacet Bethania, luctus
Edidit ad rapti maſta ſepulchra viri.
Qui prohibet veros pro charis edere fletus.
Sit Geta Barbaricus, treſſis agaſo, ſilex.
Vos Maredunenſes querulos ne ſiſtite luctus,
Vaughanii cineres amne rigate pios,
Tam libertatum veſtrarum fortis alumnus,
In mundo licuit dum ſupereſſe, fuit.
Pauperibus patuit domus eius nocte dieque,
Ornauit cenſa templa ſcholaſque ſuo.
Sique vnum vitæ tribuiſſet Iuppiter annum,

Excel-

Excelsum vobis ædificasset opus.
Hoc sed opus sæuæ nimis impedière sorores,
Exequare solo quæ monimenta solent.
Flammiuomæ occubuit tandem cruciamine febris,
Et necis intrepidè flammea tela tulit.
O duram Lachesin? quæ nec pietate, nec auro,
Nec prece, nec precio, nec moueare minis.
Non generis splendor, non fama, nec æris acerui,
Auertant bombos (parca seuera) tuos.
Pyramidas Cræsi pulsas. Irique tabernas,
Crassos cum Codris sub iuga dira trahis.
Vtile cur (fatum) cæco rapis impete germen?
Cur rogo non lolium scindis inane manu?
Scilicet hoc fruges vernantes impedit, herbas
Impedit, idcirco commoda præda foret.
Nec modo mortales homines rapis, inuida virgo,
Sed fera, tu stupidis insidiare feris.
Te geris at illis aliquantó mitius ipsam,
Omnibus æqualis ne videare nimis.
Quicquid in orbe viget, potes obturare pharetris,
Sed tua quis referat facta cruenta satis?
Phœnix & ceruus cum corno tempora complent
Iusta, sed humanum tollis (acerba) genus.
O dolor? ô scelus? ô vis? ô infamia turpis?
Quo non est melius, perdere plasma Dei.
Sic vos culpa grauis mortales prodidit Euæ,

Cum vetitos fructus, poma cibárit Adam.
Sic tanto vestrum serpens inuidit honori,
Quando ignara mali tempora vestra forent.
Ac nisi lux æquæua patri veniſſet in orbem,
Deperiſſetis turba profana rogis.
Indigetes per quam fecit Deus ætheris alti,
Atque coheredes vos ſine labe pares.
Nec mirum cum (mors) ita debacchàris in omnes;
Audebas ipſum morte piare Deum.
Sed rogo pro tanto auſu quas (dux atra) luiſti
Pœnas? non Erebi corruit aula tui?
Ipſaque ſquamoſis quamuis criſtata colubris,
Pallidior buxo, dux & inermis eras.
Fulmen vbi lethæ tuum tunc temporis? vnde
Quæſo poteſtatem dic es adepta tuum?
Forſitan obijcies te surripuiſſe potentes
Imperatores, et pietate graues.
Hoc tibi concedam, ſed te rapuiſſe bonorum
Nomina, ſtentoreâ voce negabo, virûm.
Deciperis delaſa tui per roboris vmbram,
Proderis ingenij proditione tui.
Ignis, terra, polus, mare, mundi elementa peribunt,
Viuit at æternum non periturus honos.
Viuit honos hominis viuit quoque ſpiritus, atræ
Soſſes ab incurſu mortis, in arce poli.
Et licet ipſa caro gelidâ tumuletur arenâ,

Spi-

Spiritui ſumma iuncta erit illa die.
Parca quid egiſti ? nil. pergis ? paſcor inani
Spe. premeris ? propria mole. grauaris ? ita.
Victa tua ſpecie, vitreo vt Narciſſus in amne,
Mox, procul, et nunquam, cede, faceſſe, redi.

Aglaia.

ANne ſuum vita vel morte beare clientem,
Numen diuitijs pauperieue ſolet ?
Vita, et diuitijs, Adraſtea virgo per echo,
Inſontes reddit ſæpe beare Deum.
Scilicet æternum poſt funus tranſigit æuum,
In cœlo fruitur perpetuiſque bonis.
Scilicet haud dici vita hæc mundana meretur
vita. ſed in ſpeculo mortis imago trucis.
Scilicet occumbunt ſemel omnes turbine quaſſi,
A fati redimant membra nec æra iugo.
Sis Sumane procul. procul ô Cybeleïa proles,
Qui largiris opes coece faceſſe Deus.
Plurima decrepitis inſunt ſymptomata membris,
Quæ celeri ſoluit mors inopina manu.
Scilicet in cinerem remeat cinis, oſſea motu
Vis eſt caſſa, petit terrea maſſa chaos.
Tempora temporibus ſuccedunt, aeris aer
Igniculos, vndam mobilis vnda capit.

Corpora corporeis hæc naturalia præstant,
Quos & terra parit, terra grauata tegit.
Non Parcæ parcunt, atræ necis atria nemo,
Exequiasue tuas, ô Libitina, fugit.
Vt vallis, mundus, luctus est, gloria ventus,
Fumus opes, homines puluis & vmbra leuis.
Puluis & vmbra leuis pauliſper in orbe morantur,
Marte velut ceſi morte perire ſolent.
Omnia mutantur, tellus ſcatet amnibus, irâ
Obruit & terras percita diua Thetis.
Sanguinolenta furit Cadmæis ſtragibus Ira,
Ira Lycambæis commemoranda ſonis.
Viſcera collidunt, colliſaque viſcera regum,
In nihilum tendunt, quæ nihil antè voces.
Hos inter caſus mundanâ ex valle leguntur,
Sanctorum, Ioua præcipiente, greges.
Ne ſint participes tantorum forte malorum,
Ne morbos videant, qui latus omne grauant.
Cuius fila ſecat citius vitalia Parcæ,
Non hi fœlices ſint ſuper aſtra poli?

Thaleia.

NIx vt ignita tepefacta Phœbi
Soluitur campis face, ſic in vdas
Effluunt noſtri lachrymas ocelli,
fluminis inſtar.

Quando

Quando Vaughanni subit vmbra rapti
Mortis horrenda iacula, repentè
Carnifex nostras dolor heu medullas,
Pectus & angit.
Aret æstiui species nitoris,
Semiconcisas positura vestes,
Fert venenatis grauidam sagittis
Parca pharetram.
In senes primum iaculatur omnes,
In lacertosos iuuenes deinde,
Vltimò molles admit puellos
Funere pullo.
Respicit nullum peracerba sexum,
Respicit nullos humiles, sed vna
Cum Codris Crœsos reprimit superbos
condicione.
Sub polo quicquid gemino vigescit,
Defluit pulchra specie solutum,
Defluit tempus, ruit omne vitæ
munere cassum.
Corpus humanum ruit, at resurget,
Cum tubam Christi resonabit altam
Angelus, tendet pia tum supernum
mens ad Olympum.
I ferox fatum Stygias ad vndas,
I ferox fatum tenebras ad imas,

Nemo

Nemo te posthac metuit, redito
vis tua fracta est.

Epilogus.

AN siet immundus mundus? dic labilis Echo.
Mera viz. vina.
An prodat Ech. *rodat vasta Chimera?* Ec. *mera.*
Vagit Ec. *agit magno discrimine.* Ec. *crimine. vastat*
Ech. *Astat mors, tranat flumina Pluto.* Ech. *luto.*
Intumet anque magis: quid quid magis intumet angue?
Et lue peius edit: qnid lue peius edit?
Est leuis vt flamen: leuius quid flamine credam?
Et cadit amne magis: quid magis amne cadit?
Inter stercosi mundus vorat omnia porci,
Ec. *Orci vt nos teneat præfica nauis.* Ec. *Auis.*
Pectoris hinc fluctus. Ech. *luctus, mala plurima.* Ec. *rima.*
Non comedat rancor Ech. *cor tamen Apher* Ec. *aper.*
Christus enim cœli concessit gaudia Ech. *dia,*
Nostra in se sumens crimina pronus Ech. *onus.*
Ergo, fauste pater, ter fauste, per omnia fauste,
In gremio Domini qui requiescis ouans.
Non post liminio poteris defunctus acerbæ
Mortis, ad hunc mundum fauste, redire, pater.
Quis melior Christo? Christus tamen occidit atro
Fato, pro nobis occidit ille Deus.
Sicut magnetis consumunt allia vires
Sic lachrymas, cœli cantica grata terunt.

condicionis.

Ad Lectorem Academicum.

QVi legis hos elegos versus, Academice lector,
Dum patrem laudo ne, rogo, verba pluas.
Illum laudando minui nullius honorem:
Defunctum vita lædere parce senem.
Liberat invidiæ stimulis lux ultima quemque.
Liberius resonat posthuma fama decus.
Si quisquam vestrum tali ratione (quod absit)
Sit laudandus, eum laudibus ipse Veham.

FINIS.

Authoris expoſtulatio cum Muſis.

Auro quid melius? nomen. quid nomine? vita.
Quid vita? bonitas. quid bonitate? Deus.
Peſte quid eſt peius? crimen. quid crimine? Demõ.
Demone quid? Phlegeton. quid Phlegetõte? nihil.

In obitum generoſ. Gualteri Vaughanni armigeri, Epitaphium.

A Iohanne Dauies Maridunenſi conſtructum.

SIquis iniqua triũ in ſpeculo cupit orſa ſororum
Cernere, ſi rapidæ fila caduca rotę:
Siquis iniqua cupit; ſpeculo ſpeculetur in iſto,
Et putet in ſpeculo vera videre ſuo.
En mala fatorum: tumulo clauduntur in vno
Et decus, et pietas et veneranda fides.
Pondera robuſtis rerum qui fulcerat armis
Armiger, in gelido corpus inerme toro eſt.
Arma gerens celſos petijt cum virgine cælos:
Militia eſt armis cælica digna ſuis.
Ite, ite in lachrymas, plebs plãgite inermis: habebit
Diues vbi columen nunc? vbi pauper opem?
Lapſa columna iacet, multos quę firma per annos
Stabat, et o ſtaret: lapſa columna iacet.
Et iacet, et magnam ſecum tulit illa ruinam,
Hac bene fulta diu tecta ruente ruunt.
Qui paſſus patrię, patitur nunc pondera terrę,
Qui ſpes magna fuit, frigida terra tegit.

Qui

Qui fuerat quondam flos, vt flos ille periuit:
Qui fuerat lumen, lumine caſſus obit.
Deplorat, deflet, dolet, orbus, pauper, amicus,
Hęc fera, pręſentem, funera, fata, diem.
Quiſque ſuũ queritur, nec ſunt ſine mente querelę:
Non reſtaurandi damna tulere boni:
Quiſque ſuum queritur: votoque incenditur vno,
Hîc mea ſpes, ſpes hic, ſpes mea quiſque refert.
Publica res dolor eſt, patitur res illa dolorem,
Publica vulgari miſta querela malo eſt.
Ille obit, omnigenę potuit qui flatibus aurę
Pandere communi proſpera vela rati.
Dum viuens quaſſę curſum, clauumque carinę
Rexerat, in dubijs ſalua cucurrit aquis.
Si quid amor poſſet, ſi quid pia vota valerent,
Non foret infeſti funeris iſte dies.
(Vaughanne) ętthereos petijſſes tardior aſtros,
Pręſto eſſes mœſtis vel leuis vmbra tuis.
Et licet anguſta corpus ſepelitur in vrna,
Quamuis cumbit humo mortua clauſa caro:
Facta tua, et virtus viuunt, tu viuis in illis,
Nec fiet nomen vermibus eſca tuum. (bere
Quod quis haberet, habes: et habes, quod poſſit ha-
Virtus: poſt fatum viuis, vt illa, tuum.
Quis Momus? nemo eſt. vbi rapti infamia? nuſquā.
Et quis amans? cuncti. luctus? vbique loci.
Fata dabant mitem, mitiſque parauit amorem,

Fata

Ipſeque amor laudem, lauſque perennis erit.
At ſemel immotis lex eſt ſuccumbere Parcis,
Temporis exacto ſtamine, quiſque cadit.
Res eſt certa mori, poſcit ſua debita numen,
Nemo poteſt magni tela cauere Iouis.
Gramen vt in campis, vt flos vaneſcit in hortis:
Sic vita eſt hominis fluxa, caduca, breuis.
Itur: in ęternum nihil eſt durabile tempus:
Sicut origo fuit, ſic quoque finis erit.
Annoſa vmbroſis labuntur robora ſyluis,
Tempora habens vitę longa, peribit auis.
Fortis et imbellis pariter, pauperque, potenſque,
Atque omnes vno tramite mortis eunt.
Crœſus erat diues: perierunt ſingula: cumque
Summa dies aderat, Crœſus vt Irus erat,
Quis Magno maior? cecidit: victorque periuit:
Et iacet Alcides, Priamideſque iacet.
Sic cadit hic (duris ſi caſus cedere fatis
Aſt ita, conculcans fata, cadendo veget.
Viuit quod moritur: quod diſcit cedere, viuit:
Eſt, bene, vita, mori: cedere, vita, Ioui.
Non caro ſic moritur, careant quod pectora ſenſu,
Spiritus vt viuit ſumma quod aſtra colit:
Iſti inerit motus, quod nunc ſine mente cadauer
Cumbit, et a poſita mole reſurget onus,
Vt quando clare dabitur vox lęta, venite,
Migret: et ęterni viuat in arce Dei.

FINIS.